

[Indenrigsministeren.]

at for den gode Udvikling i kommende Tid i dette Udvalg vilde det være nyttigt, om det ærede Medlem ikke blot her i Salen talte om sine gode Ideer, men ogsaa fremkom med dem i Udvalget. Jeg vilde ikke være det mindste jaloux, hvis i den kommende Tid ikke alene jeg skal fremsætte de Forslag i Udvalget, der kan blive Tale om at gennemføre.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby)s Spørgsmaal, har jeg egentlig svaret paa i min Fremsættelsestale. Det ærede Medlem spurgte: Hvorfor give Henstand? Hvorfor ikke ophæve disse Skatter? Det ærede Medlem ved, at jeg altid har ment og den Dag i Dag mener, at disse Bygningsskatter er irrationelle Skatter; det ved det ærede Medlem ogsaa paa Grundlag af alt det, jeg har foretaget mig paa disse Omraader: Jeg har paa et gunstigt Tidspunkt sørget for, at Bygningsskatterne til Amtet blev fuldstændig ophævet for Landbrugets Vedkommende. Det ærede Medlem ved, at i Lovgivningen om den fælleskommunale Udligningsfond er jeg gaaet et Skridt videre for hele Landet og har sat Fradragene for hver enkelt Lejlighed op fra 1 000 Kr. til 2 000 Kr., hvad der paa samme Maade betyder en relativ Forskydning fra Bygningsskatter over til Grundskatter.

Jeg har den Opfattelse, at denne Udvikling bør fortsættes. Men her kommer vi igen til det, jeg sagde til det ærede Medlem før, at det ærede Medlem ser jo Verden saa forfærdelig enkel. Men det gælder ogsaa med Hensyn til saadanne Skattereformer, at der er forskellige Ting at tage i Betragtning. Der er Spørgsmaalet om Forholdet mellem gamle og nye Bygninger, der er Spørgsmaalet om Overgangen fra den nuværende Tilstand til den kommende, alt sammen Spørgsmaal, som det ærede Medlem kommer let over, men som andre, der staar i det praktiske Arbejde, er nødt til at tage Hensyn til. Derfor har jeg henvist til, at disse Spørgsmaal om Ejendomsbeskatningens Karakter og Indpasning i det øvrige Skattesystem er et naturligt Led i den store Skattekommissions Arbejde, og jeg udtaler oprigtigt Ønsket om, at den store Skattekommissions Arbejde paa dette Omraade maa betyde et væsentligt Skridt fremad i den Retning, som jeg her har antydet.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Jeg skal desværre et andet Sted hen om nogle faa Minutter, der-

for har jeg bedt om en kort Bemærkning for at svare den højtærede Minister paa en ganske enkelt Ting.

Jeg er mig virkelig ikke bevidst, at jeg her har røbet noget fra det Udvalg, hvorfra jeg er Medlem, saa Ministerens Forsøg paa at give mig en Slags Reprimande synes jeg slet ingen Baggrund har. Men jeg maa sige, at det var ganske morsomt i samme Tale at høre, at den højtærede Indenrigsminister var kommet til det Standpunkt, at det var ham ligegyldigt, hvem der havde de gode Ideer, naar bare de blev virkeliggjort, og saa bagefter høre ham sige: Jeg vil haabe, det ikke bare skal være mig, der skal have de gode Ideer i dette Udvalg, men at det ærede Medlem ikke bare her i Salen vil sige noget, men ogsaa vil sige noget i Udvalget. Jeg skal ikke røbe noget fra Udvalget, men den gode Idé, som det Forslag, vi i Dag behandler, efter Ministerens Mening er, er nu ikke hans Idé. Det er rigtigt, at den er fremført i dette Udvalg, men det, der er det egentlige nye, er vort Partis Idé fra i Foraaret. Saa hidtil, maa jeg dog sige, er det gaaet saadan, at den gode Idé stammer altsaa ikke fra Ministeren, men fra os, og naar den er virkelig god, tror jeg, det bl. a. skyldes, at den er fremført her i Salen.

Saa er der en Ting til, som jeg gerne vil have sagt. Skal det være saadan, at man ikke offentligt kan udtale sig om dette Problem og heller ikke offentligt kan kritisere Regeringen, fordi det gaar for langsomt — og jeg synes altsaa, det er bagvendt at begynde med at sanere de gamle Bydele, før man har en tilstrækkelig stor Boligreserve til disse Mennesker —, hvis man ikke skal kunne tale om det, fordi man sidder i det Udvalg, saa varer det ikke længe, inden Ministeren faar min Anmodning om at træde ud af Udvalget.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg har ikke paa nogen Maade villet bebrejde det ærede Medlem, at han har røbet noget fra Udvalget her. Det har det ærede Medlem ikke. Det ærede Medlem kritiserede, jeg ved ikke, om jeg skal sige paa skaansom Maade, mig, og det var det, der gav Anledning til, at jeg gjorde det, jeg saa overmaade nødt vil, nemlig ogsaa kritisere det ærede Medlem lidt. Det er langt lettere paa en Talerstol at staa og sige, at man har alle disse gode Ideer og rulle alt det op, saa man ser ind i et Kaleidoskop af Ideer, end det er, naar man skal til at ordne det og stille Forslag, noget, man skal hæfte for. Derfor var det, jeg udtalte det Ønske, at det ærede Medlem i Udvalget i den kom-